

Der kunne skrives meget mere om dette aspekt af den israelske politik over for palæstenserne, som – sammen med de andre områder nævnt i selve beslutningsforslaget – mere end rigeligt dokumenterer nødvendigheden af at indstille den vestlige økonomiske samhandel med Israel – og som et minimum i hvert fald ikke udbygge denne, som det rent faktisk sker med EU-associeringsaftalen.

De europæiske lande, herunder Danmark, er til grin over for Israel. Israel kan vedblive med at undertrykke palæstenserne og helt se bort fra de utallige FN-resolitioner, som er vedtaget gennem årtierne, og som f.eks. kræver, at de skal rømme de besatte områder. Hvorfor skulle Israel dog opgive den førte politik? USA nedlægger veto i FN's Sikkerhedsråd, når det er nødvendigt, EU protesterer spagfærdigt politisk, men fortsætter samtidig med at udbygge de økonomiske forbindelser til Israel, samtidig med at hele den vestlige verdens økonomiske støtte til palæstenserne og det meget begrænsede selvstyre, som de har, går til at reparere på de økonomiske skader, som den israelske sanktionspolitik påfører det palæstinensiske selvstyre.

Hvis ministerpræsident Netanyahu og den israelske politik fortsætter ad samme vej, så kan det kun resultere i nye voldsomme sammenstød med palæstenserne. Det er en absurd situation, at den israelske regering forlanger af Arafat, hvad dets eget store sikkerhedsapparat ikke selv kunne gøre: inddæmme og uskadeliggøre palæstinensiske aktioner af forskellig art.

Den eneste vej frem er israelsk tilbagetrækning fra de besatte områder, anerkendelse af palæstenserens ret til en stat i deres områder, samt at Israel standser den økonomiske sabotage af den palæstinensiske økonomi og samarbejder med selvstyret i de palæstinensiske områder om at løse de sociale og økonomiske problemer dér. Det er den eneste måde, Israel kan løse sit sikkerhedsproblem på. Når palæstenserne føler sig sikre og kan leve frit, og når der er økonomisk og social fremgang, så vil grundlaget for Hamas' og andre grupperes militære aktioner imod Israel simpelt hen forsvinde.

Dette må Danmark hjælpe med til at få Israel til at forstå. Der skal en holdningsændring til i Israel, i den israelske regering. Den holdningsændring vil ikke komme ved hele tiden at lade Israel få sin vilje, lade Israel sætte dagsordenen for diskussionen – og samtidig belønne Israel økonomisk ved en handelsaftale mellem EU og Israel.

Derfor må Danmark sige fra og kræve af Israel, at landet overholder artikel 2 i associeringsaftalen mel-

lem EU og Israel. I betænkningen til B 7 fra den 21. februar 1997 skriver et flertal inden for flertallet, bestående af S, SF, RV og CD:

»Partierne lægger stor vægt på aftalernes artikel 2, som henviser til, at respekten for de demokratiske principper og menneskerettighederne, som de er stadfæstet i verdenserklæringen om menneskerettighederne, ligger til grund for Fællesskabets og de enkelte landes interne og internationale politik og udgør et væsentligt element i denne aftale. Partierne har noteret sig, at regeringen har lovet at give Folketinget en regelmæssig orientering om menneskerettighederne i alle de lande, som der er indgået Euro-Middelhavsassocieringsaftaler med. Partierne har desuden noteret sig, at regeringen vil arbejde for, at EU etablerer en overvågningsmekanisme, som skal stå for løbende overvågning af aftalerne med henblik på overholdelse af aftalernes artikel 2.«

Udviklingen, siden denne betænkning blev skrevet, er i total modstrid med denne hensigtserklæring. Palæstenserens situation er blevet forværret. Israel trodser åbenlyst Osloaftalens indhold. Israel fortsætter med bosættelsespolitikken osv. osv. Derfor vil det være i overensstemmelse med ovenstående erklæring at tage aftalen op til overvejelse igen.

Elisabeth Arnold fra Det Radikale Venstre, som var et af partierne bag flertalsbetænkningen til B 7, citeret ovenfor, siger da også i en kommentar til Amnesty Internationals kritik af den israelske brug af tortur: »Udviklingen siden Folketingets godkendelse af aftalen med Israel har kun bekræftet, at det ikke går fremad med overholdelsen af menneskerettighederne. Nu kommer så kritikken fra Amnesty, og derfor må EU tage stilling til, hvad det skal have af konsekvenser for Israel.« (Berlingske Tidende, den 11. november 1997).

Men forslagsstillerne mener ikke, at det danske Folketing eller den danske regering skal afvente, hvad EU eventuelt må finde ud af. Danmark må selv sige fra. Det danske Folketing må sige, at associeringsaftalen med Israel må stilles i bero, til Israel standser sine overtrædelser af menneskerettighederne og holder op med at sabotere de spæde forsøg på at udvikle en selvstændig palæstinensisk økonomi.

Den israelske sabotage af den palæstinensiske økonomi har påført palæstenserne enorme økonomiske tab, som bl.a. Danmark er med til at dække. Det er helt urimeligt, at Israel kan sende regningen for sine menneskerettighedskrænkelser videre til de danske skatteydere – og så oven i købet forvente, at de skal belønnes med en associeringsaftale.